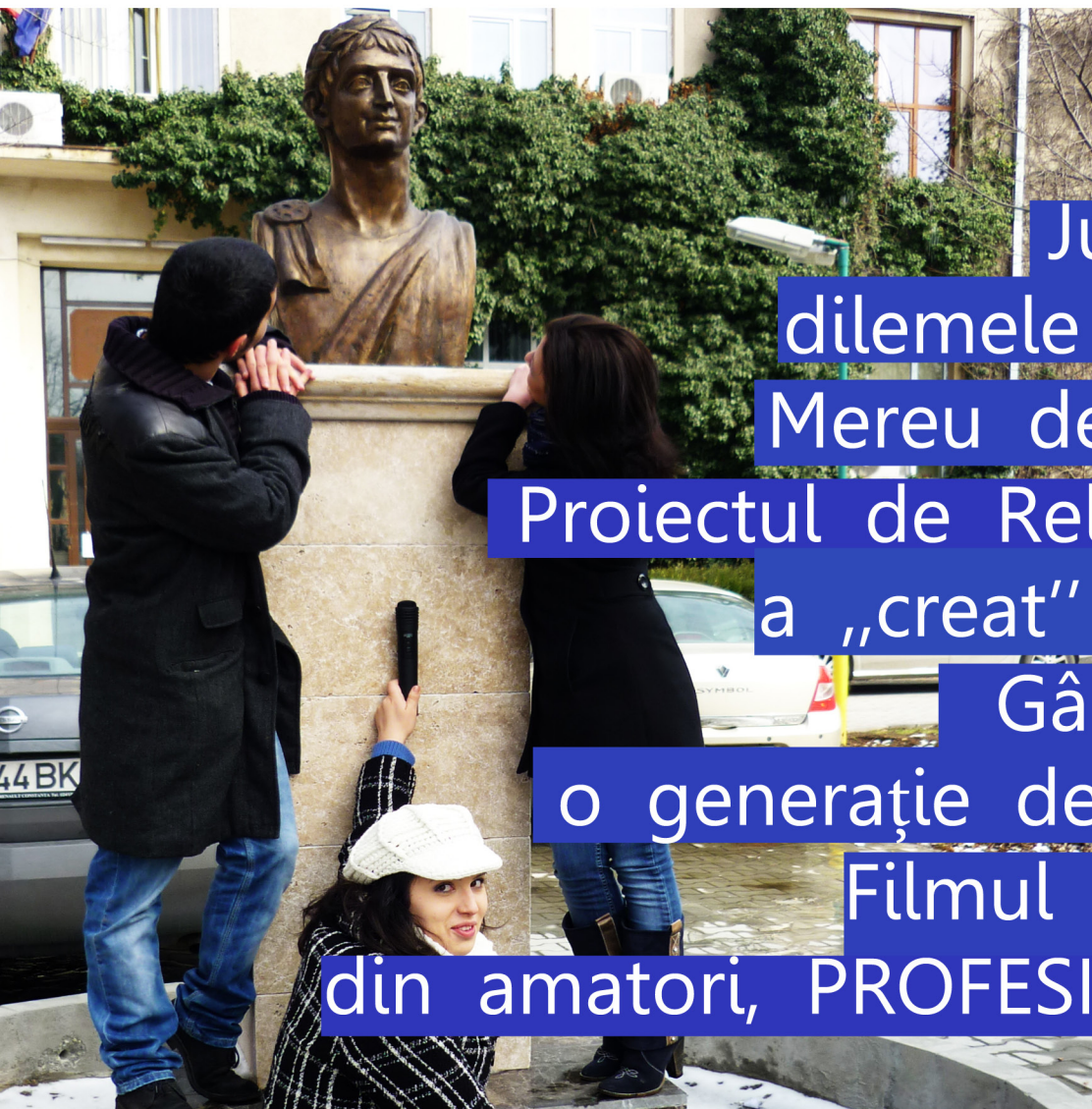

Campus

UOC, Facultatea de Litere, Jurnalism,

Anul III, Promoția 2011

Jurnaliștii și
dilemele timpului p. 3

Mereu despre M2 p. 8

Proiectul de Relații Publice
a „creat” PRietenii p. 9

Gânduri pentru
o generație de succes p. 13

Filmul Ovidius 50:
din amatori, PROFESIONIȘTI p. 14-15

Jurnaliștii și dilemele timpului p. 3

Primul an - dedicat practicii p. 4
 De la începuturi p.5
 Ovidius - Mit și exil literar și altfel p. 6
 Radiografia imaginii p. 7
 Mereu despre M2 p. 8
 Călătorii de 3 ani, cu asta mă ocup p. 8
 Proiectul de Relații Publice a „creat” PRIetenii p. 9
 Pașii spre formarea profesională a viitorilor comunicatori p. 10
 În amintirea unui curs p. 10
 UOC În așteptare de studenți, mereu cu „porțile deschise” p.11
 „E super la Ovidius!” p. 12
 Gânduri pentru o generație de succes ! p. 13
 Provocare la viitor! p. 13
 Filmul Ovidius 50: din amatori, PROFESIONIȘTI p. 14-15
 „Constanța - punct și de la capăt” p. 16
 (?) p. 19

Am învățat să dăruim zâmbete p. 17

Temerile unui jurnalist începător de la departamentul cultură p. 18
 Secvențe din viața de student... p. 20
 Experiențe... p. 20

Crăciunul alături de colegi p. 22
 Despre studenție p. 23

Jurnalistul handbalist p. 25

Jurnaliștii și dilemele timpului

Jurnalismul operaționalizează poate cel mai sublim metafora timpului. În angrenajul zilnic, timpul se comprimă iar jurnaliștii sunt mereu contra cronometru: caută, cercetează, scormonesc, critică, laudă, informează, reglează. În fapt, în fiecare secundă produc informație și arată ce merge și ce nu merge într-o societate. Desigur, de la un jurnalism profund etic până la imaginea actuală a mediei ai spune că este cale lungă.

Într-o logică maladivă, se disprețuiește orice lucru doar pentru că este românesc și i se pune eticheta „eh...România”, „ca la noi la nimeni”. Avem o naturalețe dubioasă a iscodelii: oricât de bine ar fi făcut un lucru, el tot trebuie să aibă un defect, acolo, cât de mic.

Noi am fost învățați frumos pentru o lume urâtă. Noi am fost învățați că lumea urâtă poate fi schimbată într-una frumoasă dacă există o motivație. Nu am greșit oare timpul? Nu ar trebui să arate societatea cu degetul către profesorii noștri „devianți” care chiar ne predau? Nu ar trebui să fim toți „senzaționali”, cumiți și ascultători? Mai are timpul răbdare cu noi pentru a scrie „cum trebuie”, „ca la carte”? Mai are timpul răbdare pentru apărarea democrației de către presă?

Da! Fiți optimiști! Mai are! Noi suntem exemplul. Curioși. Temerari. Critici. Gânditori. Dilematici. Etici. Sunt trăsături care ne caracterizează. Profesorii ne-au deschis ochii, ca la rândul nostru să deschidem altora ochii. Pentru că misiunea cunoașterii este de a fi împărtășită și nu de a fi ținută într-o zonă obscură.

Acum, în momentul în care traversăm timpul profesionalizării spre timpul profesiei ne este cel mai greu. Pendulăm între dilemele timpului, al alegerilor și al regretelor. Am vrea să ne agățăm de orice moleculă al acestui tunel inițiativ pentru a mai retrăi perioada studenției, măcar într-un flash-back, cât de concentrat. Dar nu este timp... Conștiința noastră ne aduce la nevoia naturală de a „deveni”. Suntem grăbiți să trecem mai departe. Nu poți fi o veșnicie student din păcate.

Dar cât am avansat? De ce nu ne gândim la asta... Nu ne-am teleportat din Anul I, direct acum, la sfârșit de An III. Ce s-a întâmplat în acest (răs)timp? Am învățat. Doar atât. E mult, e puțin? Nu știm. Rămâne ca tot el, timpul, să arate...

„Se apropie viitorul, se aude, se vede...” și pentru prima dată nu vrem să știm cum arată. Mai vrem să fim studenți!

Valentin VANGHELESCU

Primul an - dedicat practicii

Întotdeauna auzim următoarea replică: „Anii de liceu sunt de neuitat”, însă eu îndrăznesc să vin cu o completare și pot susține în fața oricui că anii facultății îi egalează, cel puțin. Momentele petrecute aici, la Ovidius, au o însemnătate deosebită, pentru că acum, după trei ani, suntem mai maturi, mai profesioniști și am căpătat în mare măsură discernământul necesar oricărui jurnalist, dar și pentru formarea noastră ca oameni. Rezumând momentele petrecute, pot spune că, mai presus de orice, aici am învățat să fim oameni.

Încântați de noul drum pe care-l alesesem, am pășit emoționați în sala jurnalismului: M2, sală care și-a pus amprenta asupra noastră de-a lungul a trei ani. Când rostim cuvântul „jurnalism”, imediat ne ducem cu gândul către sala în care am luat primele cursuri fundamentale, ce au avut rolul de a ne iniția în tainele meseriei de jurnalist. Aici am făcut cunoștință atât cu profesorii, cât și cu studenții din anii mai mari, care ne-au ajutat într-o mare măsură să pășim pe această cale mai încrezători.

După câteva săptămâni în care profesorii ne-au predat primele noțiuni, am fost bucuroși să aflăm că vom aplica aceste cunoștințe dobândite, în locurile alese de conf. univ. dr. Aurelia Lăpușan, coordonatorul nostru din primul an de facultate.

Primul loc în care am ajuns pentru a pune în practică ceea ce am învățat, a fost fabrica de ciment Lafarge Medgidia. Dornici de a reține cât mai multe informații

ne-am „înarmat” fiecare cu un carnet de notițe și câteva pixuri pentru a surprinde cursul informației și pentru a fi siguri că nu ratăm nimic. La fabrica de ciment am

observat care este fluxul de fabricare a cimentului, dar am făcut cunoștință și cu robotul electronic de împachetat sacii, care fusese inaugurat recent. Am fost plăcut surprinși în momentul în care am fost tratați ca jurnaliști profesioniști, și nu ca pe niște „boboci”, dându-ne toate detaliile cerute.

Gustând încă din „celebritate”, ne-am îndreptat către sediul primăriei din același oraș, pentru a ne întâlni cu o autoritate locală. Această întâlnire a însemnat pentru noi, atunci, o ocazie unică pentru a ne evidenția cunoștințele, punând întrebări pertinente. Ne-a întâmpinat viceprimarul și ne-a captat atenția prin prezentarea amplă a proiectelor în derulare.

Cu pași grăbiți am ajuns apoi, la Fruvimed, cea mai cunoscută societate producătoare de vinuri din Dobrogea, pentru a afla tainele licorii lui Bachus. Inginerul Romel Nache, directorul acestei societăți, a găsit răspunsuri pe înțelesul nostru, pentru fiecare întrebare. Tot el a prezentat cu răbdare procesul de fabricare a vinului, surprinzând pe chipul fiecăruia dintre noi dorința de a afla și a asimila cât mai multe informații.

O altă zi de practică am dedicat-o vizitei la Dobrogea Grup, unul dintre cele mai mari complexe de morărit și panificație din țară, recunoscut și pe plan european. Momentul vizitei noastre a coincis cu întoarcerea reprezentanților dobrogeni de la o conferință de rang mondial, susținută la Paris, unde au făcut o impresie bună tuturor participanților. De

multe ori am mâncat produse Dobrogea, însă niciodată nu ne-am gândit câtă muncă și profesionalism se ascunde în spatele fabricării unor produse aflate pe mesele noastre zilnic. Acolo am privit cum iau formă biscuiții, eugeniile și am gustat

pâine caldă, proaspăt scoasă din cuptor. Fiecare dintre noi a re trăit atunci momentele copilăriei, când bunica abia ce scotea pâinea de pe vatră și ne-o aducea cât mai repede, să nu se răcească.

Fiecare loc vizitat în zilele de practică are o semnificație deosebită pentru noi, jurnaliștii ovidieni - căci așa ne vom numi tot timpul, chiar și când vom părăsi băncile facultății - pentru că am ajuns să ne cunoaștem mai bine, unindu-ne într-un singur grup și totodată, am aflat care ne sunt limitele și dacă ne putem dedica sau nu meseriei pe care am ales-o.

Laura TUDOR

13/10/2008

De la Începuturi

Cu ajutorul zilelor de practică am reușit să descoperim câteva dintre secretele meseriei de jurnalist și am aprofundat, în acest mod, cunoștințele teoretice pe care profesorii ni le-au predat de-a lungul a trei ani.

Zilele de practică au reușit, de asemenea, să ne formeze ca grup, ajutându-ne să ne apropiem unii de alții pentru a crea prietenii ce vor rezista timpului. Drumurile pe care le-am străbătut împreună cu colegii mei și-au lăsat, cu siguranță, amprenta asupra fiecăruia dintre noi pentru că am învățat să împărțim, am învățat să admitem diverse opinii și să îi acceptăm pe ceilalți ca fiind colegi.

Cu ajutorul profesorilor am avut prilejul de a vizita Centrala Nuclear-Electrică de la Cernavodă unde am pășit, la început sfioși, în acest univers al electricității, apoi curioși, dornici de a afla cât mai multe informații despre acest subiect pe care îl abordasem succint. Centrul interesului a fost, pentru noi, încăperea unde se afla Simulatorul Full Scop. Alexandru Ionescu, șeful serviciului Pregătire/Exploatare, a încercat să ne explice că lumea electricității nu reprezintă ceva intangibil și că orice meserie are misterele sale.

Probabil, cea mai frumoasă zi de practică a fost reprezentată de călătoria pe care am avut-o la București. Drumul a început dis-de-dimineață, fiecare dintre noi așteptând cu nerăbdare să viziteze locațiile propuse. După un drum anevoios am ajuns bucuroși în capitală. Prima oprire a fost la Societatea Română de Radiodifuziune. Aici ne-au fost satisfăcute toate curiozitățile legate de modul de funcționare a unei stații radio și am aflat, de asemenea, istoria primelor transmisiuni de la Opera Română și de la Ateneul Român.

Următoarea oprire a fost la Palatul Parlamentului, cunoscut și sub numele de Casa Poporului. Însoțiți de un ghid am aflat detalii despre cum a fost construită această clădire grandioasă, am vizitat sălile fastuoase și am avut ocazia de a-i vedea la muncă pe parlamentarii României.

Încântați de această vizită extraordinară am pornit spre următoarea și ultima locație de pe agenda noastră de zi, redacția „Adevărul Holding”, principala companie de tipar cold-set din România. Încântați de oaspeți, jurnaliștii ne-au introdus în tainele meseriei și am avut chiar ocazia să observăm care este atmosfera

Întotdeauna am fost o persoană care și-a făcut planuri pe perioade determinate și am făcut tot posibilul pentru a atinge aceste obiective. Și știu că atunci când voi privi în urmă, la anii facultății, voi fi mulțumită de ceea ce voi descoperi pentru că am încercat, pe parcursul celor trei ani, să nu ratez tocmai ce nu voiam să ratez, pentru că am învățat alături de colegii mei tainele unei meserii pe care o voi practica cu dăruire și să am încredere în propriile forțe. Mulți m-au întrebat ce am învățat pe parcursul celor trei ani de facultate și eu le răspund că am învățat să fiu eu.

într-o redacție, putând în acest mod să împletim cunoștințele noastre teoretice cu cele practice. Vizita la redacția Adevărul a constituit punctul culminant al vizitei noastre de la București, cei mai mulți dintre noi fiind pentru prima oară într-o redacție.

Zilele de practică ne-au ajutat atât la formarea noastră profesională cât și la cea individuală, fiecare dintre aceste vizite și-a lăsat amprenta asupra noastră și ne-a ajutat să devenim grupul care suntem astăzi. Cu ajutorul profesorilor ce au avut rol de mentori pentru noi am vizitat locații importante pentru orice student la Jurnalism și am învățat să avem discernământ și încredere în propriile noastre forțe.

Andra IONIȚĂ

Ovidius

Mit și exil literar și altfel

Participarea la Conferința internațională „Ovidius – Mit și exil literar” a reprezentat pentru mine, studentă fiind în anul II primul duș rece al meseriei. A fost momentul în care mi-am conștientizat poziția foarte joasă în care mă aflam față de atâtea personalități participante. Faptul că trebuia să relatez despre evenimentul care se desfășurase pe trei zile și care cuprindea sesiuni paralele, lucru de care nici nu auzisem până atunci, mi-a sporit neîncrederea și emoțiile.

La conferință au participat aproximativ 50 de profesori din întreaga lume, unii dintre ei susținând prelegeri importante în plen. Specialiști în domeniu, aceștia au abordat tema exilului ca o condiție existențială - prof. Stephen PRICKETT, de la Universitatea din Glasgow și profesor asociat la University of Kent at Canterbury, formele exilului în scrierile lui D.H. LAWRENCE - a fost prezentat de Sean MATTHEWS, Director al Centrului de Cercetare D.H. LAWRENCE, de la Universitatea de la Nottingham și tema exilului (post) colonial, a fost abordat de prof. Irina PANĂ de la Universitatea din București.

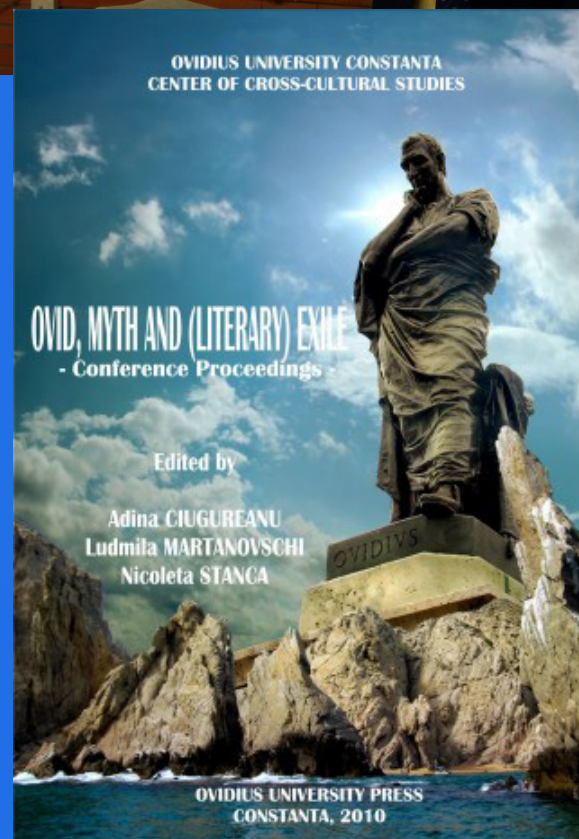
Pe lângă testul pe care îl dădeam ca jurnalist, experimentând emoțiile interviuării unor participanți atât de importanți, în română sau în engleză, un moment amuzant al conferinței mi-a rămas în memorie. Pe lângă faptul că am plecat fără baterie la aparatul de fotografiat, participând la una din sesiunile de comunicări paralele pe care o alesesem pentru tematica interesantă, am realizat că nu pot relata foarte mult despre subiectele discutate.

Problema o reprezenta folosirea limbilor materne ale participanților. Și spre nenorocul meu, fiecare din cei 4-5 participanți provenea din altă țară! Astfel am ascultat despre exil în limbile engleză, franceză, germană, portugheză și spaniolă. Am simțit și eu exilul, considerându-mă în afara discuțiilor, pentru că nu am înțeles decât comunicarea în engleză și fragmente din cea în franceză.

Una peste alta, relatarea de la Conferința internațională „Ovidius- Mit și exil literar” a fost „publicabilă”, ajungând în paginile revistei Ovidianum, alături de scurtele interviuri luate participanților.

Adriana MIHAI

Colegi, prieteni, profesori, și multe provocări de-a lungul celor trei ani de student. Oricât aș încerca să nu realizez evaluări de sfârșit, a venit momentul în care trebuie să mă gândesc la ce a fost și cât a mai rămas. Îmi amintesc prima zi de student, prima întâlnire cu sala M2, prima pauză în care am strâns mâna tuturor colegilor. Atâtea chipuri noi, atâtea personalități diferite. Apoi prima zi de practică, prima cunoștință cu Universitatea, atâtea întrebări și speranțe. Nu mai știu ce gândeam eu că va fi această perioadă, dar știu acum ce a fost: au fost profesori care au schimbat multora percepția despre această meserie, au fost 40 de studenți care au venit cu idei și cu personalități diferite dar care au știut să se asculte și să accepte și alte opinii, dar și prieteni care au vorbit mai mult decât despre cursuri, teme de seminar sau proiecte. Ce știu este că ele au contribuit la dezvoltarea mea și ele au rămas în cutia cu amintiri, în încercările mele de articole jurnalistice, mai bune sau mai rele, dar și în folderul cu fotografii din calculator.

Radiografia imaginii

E uimitor ce impact poate avea asupra personalității unui tânăr o perioadă de 3 ani de studiu... e oare prea mult sau prea puțin pentru a modela o persoană?

Îmi permit să fiu subiectivă și să spun că privind în urmă, nu mă mai pot regăsi în multe dintre amintiri, m-am schimbat, mi-am întărit principiile, am bătătorit startul drumului pe care m-am hotărât să-l urmez. Nu am făcut asta prin autosugestie însă, responsabili de acest lucru se fac profesorii și colegii. M-am privit și m-am analizat prin ochii lor și am devenit ceea ce sunt acum. Sunt suma tuturor oamenilor cu care am interacționat în tot acest timp și a întâmplărilor prin care am trecut împreună cu aceștia.

Unui jurnalist i se poate spune că este oricum... mai puțin pașnic, arma sa letală era, până nu demult, cuvântul. Dar lumea s-a schimbat și jurnaliștii odată cu ea, astfel, evoluția le-a pus acestora în mână o nouă armă - imaginea - care nu de puține ori valorează cât 1000 de cuvinte.

Credeți că sunt vorbe goale și că mă las dominată de subiectivism... ei bine nu este așa. Oricine poate jongla cu imaginile, oricine le poate utiliza într-un fel sau altul, imaginea unui jurnalist va transmite ceva, în timp ce imaginea din mâna unui artist va avea alte ținte. Din orice colț am aborda însă acest aspect, mesajul general este același, putem comunica și altfel, nu numai prin cuvinte.

Cred că acesta a fost mesajul pe care doamna conf.univ.dr. Ana Maria Munteanu a vrut să ni-l transmită. Am încercat să facem o radiografie a imaginii, a unei mici părți din ceea ce ne înconjoară, am privit cu ochii sufletului cadru cu cadru. Și toate acestea într-un context științific, în cadrul sesiunii de comunicări, organizată de Facultatea de Litere a Universității Ovidius, din perioada 16-17 aprilie 2010.

Acest eveniment a fost de fapt un exercițiu de imaginație, o provocare la un altfel de joc, unul al privirii dincolo de aparențe, al căutării ineditului în banal. Câțiva ne-am lăsat antrenati în acest spațiu ludic creat special pentru noi în acel moment și am profitat de acesta pentru a expune îndrăznețele noastre tentative de a prezenta o lume în imagini așa cum o percepeam în calitate de jurnaliști în exercițiu.

Cei prezenți au avut ocazia să vizioneze materiale care surprindeau părți din viața noastră cotidiană, micile noastre plăceri văzute prin obiectivul aparatului de filmat. Pe un fond muzical relaxant, optimist, s-au derulat imagini în care erau surprinși porumbei în zbor într-o piață (Alexandra Andronie), lacul Tăbăcăriei într-o zi caldă de mai (Adriana Mihai), razele soarelui care pulsau printre crengile unui copac înflorit (Elena Ganea), o chitară încadrată de mare, nisip și un cer înnorat (Laura Tudor, Ioniță Andra), un vapor în miniatură în lupta sa cu o furtună imaginară (Loredana Ivașcă), pașii unui străin prin nisipul umed brăzdat de gunoarie (Anișoara Elisei), o pădure încărcată de zăpadă văzută dintr-un tren în mișcare (Elena Fînariu) și nu în ultimul rând, un scurt film veritabil, al cărui motiv central era constituit de privirea printr-o fereastră a unei lumi fără artă, care se poate descompune prin ușurința muzicii într-o fereastră cu artă, realizat de Valentin Vanghelescu, Elena Gârțu, Oana Guță și Mihaela Galani.

Ne-a făcut plăcere tuturor acest moment, a fost o ocazie bună pentru a ne detașa, chiar și pentru câteva minute de realitatea cotidiană obișnuită pentru a intra într-una modelată după bunul nostru plac, prin intermediul imaginii. A fost de asemenea și un prilej de a ne cunoaște între noi și nu în ultimul rând de a ne explora părțile creative, pe care orice jurnalist trebuie să și le descopere și să le perfecționeze.

Elena FÎNARIU

Mereu despre M2

La fiecare întâlnire cu voi, studenții din anul al III-lea, am jinduit să facem o schimbare: eu să trec în bancă și unul din voi, pe rând, să vină în față. Să stau și eu acolo, în spate, ascunsă de priviri insistente, tastând sms-uri, mâzgăind o hârtie, privind peste umărul Elenei la caietul lui Vali sau la revista Alexandrei. Ce-ar fi fost să vă cer această favoare? Cum ați fi reacționat?

Dar nu am găsit ocazia pentru că întâlnirile noastre se consumă repede, în spațiul măcinat de multe probleme ale sfârșitului de an, timpul se condensează. Nu am apucat să vă mărturisesc cât însemnați voi în viața mea, câtă tinerețe îmi picurați în suflet cu fiecare întâmplare, cu fiecare ghidușie pe care am văzut-o în direct, de acolo, din fața tablei, scrutând până la capăt sala M2.

Mi-am păstrat, însă, din toată această nemărturisită complicitate a gândului, ceva valoros. Al meu. Poate și al colegelor mele. Dovedit să alunge nostalgiile, pofta de a evada în timp.

A fost botezat la întâmplare: M2. Pentru neavizați, un simplu icon. Pentru orice boboc jurnalist, test de orientare în spațiu în prima lui zi de studenție.

Pentru mine, M2 a devenit un brand. Al jurnaliștilor ovidieni. M2, locul unde profesorii pot trece în bancă și studenții sunt așteptați la catedră. Locul unde se arhivează de aproape un deceniu amintirile, ambițiile, începuturile într-o carieră, într-o meserie fascinantă.

Și unde veți putea reveni oricând Acasă, convinși că în alchimia vieții v-ați găsit idealul, cu simțul datoriei împlinite.

Conf. univ. dr. Aurelia LĂPUȘAN

Călătorii de trei ani, cu asta mă ocup. NU mergem cu rucsacul în spate, ci suntem într-o sală a noastră, sala descoperirilor, M2. NU poți anticipa cum va fi drumul, uneori este simplu, alteori greu, uneori sunt satisfacții, alteori privești înapoi cu mânie. Anul acesta privesc înapoi cu nostalgie, nici nu am realizat când am ajuns la capătul drumului. A părut scurt pentru că a fost cu peripeții și provocări plăcute. Jurnalism III gândește, iar asta îmi ocupă o bună bucată din timp. Le urez să fie sinceri și exigenți în primul rând cu ei înșiși, să nu umble numai după bani și să nu disprețuiască idealurile.

Rămân în capătul coridorului, în față la M2 și îi salut de rămas bun. În capul meu sper să ne mai întâlnim...

Lect. univ. dr. Raluca PETRE

Aproximativ 40 de tineri pasionați, cel puțin 6 – 7 profesori dedicați și un laborator media dotat corespunzător. Aceasta a fost rețeta de succes a promoției 2008 – 2011 de la Specializarea Jurnalism, din cadrul Facultății de Litere, Universitatea „Ovidius” din Constanța.

În cel de-al doilea an de studiu, responsabili și, mai ales, curioși, am mers constant și cu plăcere la toate cursurile, în special la cel de Relații Publice. Ne puteam mândri astfel că am parcurs un curs întreg de PR. Ce tânăr din Constanța era mai entuziast decât noi? Ne-am însușit concepte noi, precum comunicat, conferință de presă și analiză SWOT, dar am învățat și care este diferența dintre relații publice și relații cu publicul. Sala noastră, M2, a fost și sală de conferințe de presă, dar cele mai mari emoții le-am avut la sfârșitul semestrului, când am prezentat în fața colegilor proiectele noastre.

Echipa din care am făcut parte, Creative Shot, a ales să realizeze o campanie de promovare a Teatrului de Stat (Fantasio) Constanța în rândul

studenților din campusul Universității „Ovidius”. Nu eram străini de cum decurge o campanie, întrucât în primul an de facultate participaserăm la Olimpiadele Comunicării, secțiunea Relații publice. De data aceasta însă, proiectul avea o miză și mai mare. Eram dublu evaluați, de către profesoara noastră, lect. univ. dr. Raluca Petre, dar și de către colegii de specializare. În plus, ca strategii de comunicare am conceput mesaje care au fost distribuite prin comunicarea față în față, astfel că am avut parte și de reacții imediate din partea studenților din întreaga universitate.

Mesajele au fost construite astfel încât să convingă publicul că teatrul este un mijloc de socializare. Mai mult, am dorit să asociem mersul la teatru cu o ieșire la cafea cu prietenii. Prin urmare, mesajele au sunat astfel: „Fă-le cinste prietenilor tăi cu un rând de... scaune la teatru!”, „Tu ce faci în weekend? Noi mergem la teatru! Hai și tu!”. Campania a avut ca finalitate o seară petrecută la teatru, în care am reușit să fim însoțiți de aproximativ 25 de studenți.

Proiectul nu a fost strict formal. De-a lungul săptămânilor în care am conceput planul, noi, cei cinci membri Creative Shot, am reușit să devenim prieteni. Colaborarea a continuat și ar putea fi pusă în practică și în cadrul unei firme de relații publice.

Elena GANEA

Nu-ți lăsa creierul să doarmă!

Du-te la TEATRU!

www.dutelatratru.ro

Fă-le cinste prietenilor tăi cu un rând de... scaune la teatru.

Teatrul de Stat Constanța te așteaptă în fiecare vineri, sâmbătă și duminică, începând cu orele 19.

Prețul unui shot de reprezentatie este 10 lei.

O campanie de promovare a Teatrului de Stat Constanța, realizată de Echipa CreativeShot.

sh creative t
Tărie de idei!

Coco Chanel a spus: „Nu ne învăța nimeni cum să reușim, succesul trebuie inventat”. Vă doresc să vă cunoașteți limitele, să nu fiți liniștiți nici măcar o secundă și niciodată să nu considerați că ceea ce ați făcut este perfect. Luați în considerare și afirmația lui Pascal Bruckner: „Cel care triumfă, măturând toate obstacolele, se vede totuși victima propriului succes”

Pașii spre formarea profesională a viitorilor comunicatori

Acum, la final, în pragul absolvirii, vreau să vă spun tuturor că a fost o plăcere să vă cunosc pe toți, chiar dacă ne-au legat, sau nu, prietenii strânse. Vă doresc tuturor mult succes în viață și să aveți parte numai de reușite și de împliniri, atât profesionale, cât și personale!

Printre numeroasele activități practice pe care le realizează, an de an, studenții din anul al II-lea, de la specializarea Jurnalism, se numără și campaniile de relații publice. În ceea ce privește experiențele promoției noastre (2008-2011) în legătură cu aceste proiecte, ele diferă de la echipă la echipă, și implicit, de la o temă la alta. Toate campaniile realizate au avut planuri foarte ambițioase, la baza cărora au stat scopurile nobile ale studenților, care nu au privit proiectele ca pe o temă semestrială, ci ca pe un angajament moral pe care și l-au luat odată cu alegerea subiectului. Și ca să înțelegeți mai bine de ce spun acest lucru, vă voi împărtăși câteva dintre temele proiectelor colegilor mei. Printre ele se numără campania pentru încurajarea tinerilor să doneze sânge, campania „Schimbă scaunul de la calculator cu unul de la teatru” și campania pentru încurajarea donațiilor în sprijinul copiilor nevoiași din localitatea Nazarcea, din județul Constanța, în prag de sărbători.

Campania pe care am realizat-o personal, împreună cu echipa din care am făcut parte (IRRAL), a avut ca subiect violența domestică pe care femeile o acceptă într-o căsnicie; mai exact, popularizarea Fundației Comunitare (Centrul pentru Femei) Constanța în rândul femeilor maltratate fizic și verbal, și facilitarea comunicării dintre acestea din urmă și instituție. A fost o experiență de pe urma căreia am învățat foarte multe lucruri, atât din prisma viitoarei profesii de jurnalist și comunicator, cât și ca simplu om. Însă, ca novice, prima impresie poate fi foarte înșelătoare, dacă pornești cu gândul că o campanie de relații publice constă doar în a realiza afișe și a le lipi la avizierele unor instituții sau în oraș. Acesta este doar un mic pas dintr-un plan mult mai elaborat, care cere multă muncă, seriozitate și devotament, dar care, odată realizat, îți oferă mari satisfacții profesionale, iar în cazul nostru, experimentale. Aș fi vrut să vă spun că dacă vă propuneți un lucru, depinde doar de voi dacă îl duceți la bun sfârșit, însă, din păcate, în cazul

campaniilor de relații publice, reușita nu depinde în totalitate de voi. Pe parcursul campaniei noastre de relații publice am învățat că deși pornești un proiect cu un scop nobil, acest lucru nu îți deschide întotdeauna ușile de care poate depinde întreaga muncă a echipei. Feedback-ul este foarte important într-o asemenea activitate, de el depinzând succesul întregii campanii. Așadar, încrederea celor cu care interacționezi este esențială în realizarea cu succes a unei campanii de relații publice. Nu este un lucru care se pune în practică ușor, însă lucrurile dificile aduc satisfacțiile cele mai mari! Iar încrederea și perseverența vă vor asigura reușita!

Daniela Ramona RIDA

În amintirea unui curs

Un singur lucru bun mă mai poate liniști în aceste momente, acela că am câștigat prieteni și în special, noi posibilități de dezvoltare pe termen lung. Cu toate acestea, simt că nu vreau să se termine atât de brusc.

Despre experiențele și provocările pe care le-am avut în cei trei ani de studiu în cadrul specializării Jurnalism pot scrie multe, însă mă voi opri asupra a ceea ce a însemnat pentru mine provocarea supremă și anume cursul de „Campanii de publicitate”. De ce o numesc provocare supremă? Din punctul meu de vedere, atât originalitatea cât și creativitatea mi-au fost puse la încercare într-un mod cât se poate de atractiv și în același timp util pentru viitoarea mea meserie de jurnalist.

Acest curs, a reprezentat avantajul de a învăța temeinic tainele promovării bunurilor, serviciilor, companiilor și ideilor prin intermediul mesajelor. Îndrumarea unei profesoare, împreună cu o metodă foarte bună de predare într-un cadru interactiv, au fost cele care au conturat și au supravegheat întreg proiectul.

Cursul de C. P. îl pot structura în cinci mari categorii și anume: prima parte în care am inovat un produs, cea de-a doua parte în care am justificat și argumentat alegerea făcută, urmată de înțelegerea și denumirea tuturor semnelor prezente atât în mesaj cât și în bunul expus, iar punerea într-o formă logică și prezentarea produsului au constituit ultimii pași în finalizarea planului.

Deși a durat doar un semestru, consider că am avut ocazia să exersezi și să înțeleg ce trebuie să faci și mai ales de ce trebuie să te ferești într-o astfel de experiență, astfel încât produsul final să întrunească toate calitățile cerute pe o astfel de piață care, pe zi ce trece devine tot mai exigentă.

Loredana IVAȘCĂ

UOC În așteptare de studenți, mereu cu „porțile deschise”

Așa cum ne-a obișnuit în fiecare an, Universitatea Ovidius a oferit elevilor interesați o șansă să își aleagă viitoarea meserie prin organizarea „Zilelor Porților Deschise”.

În fiecare an, am participat la organizarea acestui eveniment al „Porților Deschise” și am fost prezentă la standul Facultății de Litere, specializarea Jurnalism din plăcere, la fel ca toți ceilalți colegi, studenți și profesori ale tuturor departamentelor, disponibili să le ofere elevilor și părinților toate informațiile necesare spre a face o alegere corectă. Cele 16 facultăți din cadrul instituției de învățământ superior și-au prezentat la standuri oferta educațională a fiecărui an, condițiile de admitere, precum și noile specializări pe care le-au introdus în programa de învățământ.

Viitorii boboci, liceenii din an terminal, s-au arătat interesați să cunoască specializările facultăților din cadrul universității. Singuri, însoțiți de părinți sau organizați în clase împreună cu diriginții, holurile universității au fost pline în fiecare an de elevi entuziasmați, curioși și interesați să urmeze o facultate, să devină „ovidieni”.

Principala sursă de informare, pe lângă organizarea de târguri educaționale care a fost prezentată în mass-media, a fost Caravana Universității. Mulți elevi au venit organizați la „Porțile Deschise” după ce reprezentanții Caravanei au mers prin județ și au discutat cu viitorii lor colegi, deocamdată elevi în clasa a XII-a, și i-au invitat la târg.

Trei ani...încă nu realizez cum au trecut. Nu voi uita că aici mi-am întâlnit cei mai buni prieteni, Mihaela, Vali, cei mai buni colegi, și cei mai răbdători și profesioniști profesori cărora țin să le mulțumesc. Vă mulțumesc dragi profesori pentru că ne-ați format, pentru că ne-ați sprijinit și ați avut o răbdare de fier cu noi. Când mă gândesc la trecut, obișnuiesc să îmi amintesc numai lucrurile frumoase, pentru că zâmbesc! Ei bine, eu acum, zâmbesc! Sonia, îți mulțumesc pentru fluierul verde pe care încă DIN PRIMA ZI DE FACULTATE îl păstrez, de când voi, colegii mei m-ați numit „ȘEFA DE AN”...Vă mulțumesc pentru că m-ați sprijinit, m-ați înțeles, m-ați ajutat...Ana...Adriana...Oana...sunt muuulți cărora vreau să le mulțumesc pentru că, alături de voi, totul a fost frumos, viu, plin de întâmplări și experiențe unice care au trezit în mine trăiri minunate...emoțiile unui ÎNCEPUT.

Sute de liceeni din localitățile unde studenții ovidieni au adresat invitații de participare, au fost încântați să fie prezenți. Cei interesați au putut vizita sediul Facultății de Medicină, laboratoare, săli de curs și seminarii, cămine studențești, biblioteca, baza sportivă și cantina. Tocmai pentru succesul „Zilelor Porților Deschise” a fost organizată Caravana Universității în care tinerii jurnaliști, conștienți de menirea lor, au convins și invitat elevii dobrogeni la acest eveniment organizat pentru ei.

Ajunși în Universitate, viitorii „boboci” au avut ce admira. Studenții Facultății de Arte, ieșiți mai mereu în întâmpinarea elevilor au impresionat în fiecare an întruchipând diverse personaje, îmbrăcați în costume de epocă.

Satisfacția de a vedea elevii cu zâmbete pe buze a fost enormă, deoarece într-un final, asta a demonstrat că Universitatea și-a îndeplinit scopul - acela de a-i oferi viitorului student toate informațiile necesare în așa fel încât să poată decide ce își alege.

Odată ajunși în Universitate parcă nu mai voiau să plece. Unii se plimbau pe holurile Universității ore întregi, urmărind cu interes videoproiecțiile, alții studiau cu atenție pliantele și ghidul, punând timid întrebări. Fiecare dintre cele 16 facultăți din cadrul Universității Ovidius se bucură de un spațiu de prezentare: istoric, specializări de licență, masterat, școală doctorală, oferta educațională pentru viitorul an universitar, cifre de școlarizare, precum și dotările care cuprind laboratoare, săli de curs, baza sportivă.

Elena GÂRȚU

„E super la Ovidius!”

O tradiție deja cunoscută a Universității Ovidius o reprezintă Caravana Porților Deschise, eveniment organizat de studenții Universității. Aceștia vin în întâmpinarea viitorilor studenți cu oferte educaționale ale fiecărei facultăți.

Dornici de a-și împărtăși cunoștințele, plini de entuziasm și putere de convingere, studenții colindă liceele din județul Constanța.

În fiecare an, aceștia urmează un traseu bine stabilit care include orașele Eforie, Fetești, Ovidiu, Topraisar, Tulcea, Medgidia, Mangalia, Cernavodă, Tulcea, Brăila, Slobozia, Călărași și Constanța.

Misiunea studenților este clară: să-i convingă pe proaspeții absolvenți de liceu că „e super la Ovidius!”. Înnarmați cu tricouri, șepci și pliante, aceștia răspund tuturor întrebărilor și nu ezită să dea sfaturi liceenilor legate de viața de student ovidian.

La final, misiunea este îndeplinită, mesajul „Este super la Ovidius!” a ajuns la fiecare viitor student. Participând la această eveniment îți poți cunoaște colegii mai bine sau te poți împrieteni cu ceilalți colegi de la alte facultăți.

Am participat la caravană din primul an de facultate pentru că eram curioasă cum este să fii student și să mergi la fostul tău liceu, chiar să-ți arăți mândria că ești ovidian.

Sevda MUTAȘ

Gânduri pentru o generație de succes !

Dorim să credem că sunteți o generație de studenți care promite și are menirea să se numească cât mai curând o generație de jurnaliști profesioniști. Am apreciat interesul vostru pentru dezbaterile și proiectele de la seminarii, dar și implicarea în organizarea unor manifestări științifice și susținerea unor proiecte cu o cercetare riguroasă, în cadrul sesiunilor științifice studentești.

Ceea ce m-a impresionat este munca în echipă, felul în care ați arătat că sunteți uniți și vă puteți mobiliza în nenumărate acțiuni academice propuse de noi. Impresionant a fost devotamentul cu care ați muncit săptămâni întregi la filmul „Universitatea „Ovidius” la 50 de ani”. Felicitări echipei! Ați „semnat” o pagină în istoria acestei „Universități” și suntem mândri de toată munca voastră! Ați creat un precedent, un exemplu de muncă și atitudine pentru viitorii noștri studenți!

Noi ne-am străduit să vă îndreptăm gândirea către respectul pentru valori, să formăm buni jurnaliști, care să aducă performanță în activitatea jurnalistică națională. Eficacitatea muncii noastre este legată de capacitatea voastră de a demonstra o politică obiectivă, un demers etic, o activitate sub semnul jurnalismului civic. Vă propun calea de mijloc aristotelică: Virtutea morală este situarea corespunzătoare între două extreme. Conform principiului etic, în jurnalism sunt recunoscute virtuțile echilibrului, corectitudinii și informării corecte. Sperăm să se întâmple toate aceste lucruri și să ne faceți mândri de voi!

Cu prețuire,
Asist. univ. drd. Mariana TOCIA

Provocare la viitor!

Iată cum voi, cea de-a opta promoție de absolvenți ai Specializării Jurnalism, vă aflați în fața unui moment deosebit, de bilanț, dar și în fața unui nou început.

Privindu-vă, am certitudinea că aveți pregătirea necesară unor buni specialiști în domeniul mass-media și capacitatea de a reuși în viață. Cu siguranță, numeroasele probe de foc la care ați fost supuși pentru fiecare examen și proiect în parte și experiența căpătată în anii de facultate vă vor ajuta să faceți față importanțelor probe care vă așteaptă de acum înainte în viață.

Aveți încredere în voi și fiți convinși că tot ceea ce ați realizat până în acest moment vă definește și trebuie să vă dea încredere deplină în puterile voastre.

Dragi absolvenți, vă provoc la inițiativă, la chibzuință, la răbdare! Vă provoc la responsabilitate, la fermitate! Vă provoc să fiți, mai înainte de toate, oameni! Lăsați Adevărul, Binele și Frumosul să vă calăuzească fiecare pas în viață!

Prețuiți statutul pe care vi l-ați câștigat, sunteți jurnaliști legitimați la „Ovidius”!

Prep. univ. drd. Cristina LAZĂR

Drumul vieții este plin de suișuri și coborâșuri, pe care doar cu seriozitate și putere de muncă le veți învinge. Păstrând în mod constant același elan și același ritm, veți ajunge cu ușurință la capătul drumului, unde vă va aștepta răsplata efortului făcut: succesul total! Căutați să treceți cu ușurință peste spinii vieții și vă veți făuri un culoar frumos. Doresc din suflet ca momentele petrecute împreună, să fie pentru voi amintiri plăcute de refugiu, pentru a putea lua cu asalt alte culmi.

Mult succes și noroc în viață!
Asist. univ.drd. Monica Daniela COROIU

Filmul Ovidius 50: din amatori, PROFESIONIȘTI

Cameră. Trepied. Microfon. Lumini. 50 de ani. Un moment irepetabil. Emoția de a fi parte dintr-o istorie care se scrie în fața ta. Toate acestea dau o sumă frumoasă: filmul aniversar de 50 de ani al Universității „Ovidius”. Cea mai mare provocare a mea, a colegilor de echipă dar și a profesorilor care ne-au coordonat: să reprezinti o întreagă instituție în imagini.

Provocarea a început de fapt de anul trecut ca să fim corecți. Când am avut o încercare de stand-upuri în care fiecare student de la Jurnalism spunea câte ceva despre Universitate. Însă filmul de 50 de ani numai când îl auzai ca nume, pur și simplu, îți venea să o iei la fugă. Era clar ceva complex care părea să ne depășească. Dar nu a fost așa. Pentru că în Jurnalism III sunt destule talente, care dacă se reunesc pot ajunge să facă ceva.

După 3 luni de muncă în care poate mulți dintre noi ajunseseră să se sature unii de alții, pot afirma că dacă nici acest film nu ne-a „călit” în meseria de jurnalist atunci nu știu ce ar fi putut. Și da, am fost foarte buni. Pentru că am arătat că studenții își pot asuma o responsabilitate și o pot duce până la capăt. Am lucrat alături de profesorii noștri ca lângă niște colegi mai mari de la care am avut de învățat. Am reușit să ne auto-descoperim. Am simțit poate pentru prima dată cel mai sublim cu putință relația discipol-mentor. Am simțit poate pentru prima dată o coeziune și o conexiune între noi, studenții de la Jurnalism III. Am filmat greșit și

ne-am corectat. Am modificat scenariul. Am rezistat presiunilor și am manageriat situații de criză. Am făcut grafică. Am filmat cu mașina. Am umblat pe coclauri la propriu pe câmpul de la Campus. Am urcat pe Facultatea de Sport... Și câte nu am făcut... Când mă uit peste ce am scris îmi par niște lucruri foarte pompoase și intangibile pe care le vedeam în cărți. Filmul ne-a adus ocazia de a vedea exact cum funcționează „sistemul” dincolo de cuvinte. Acolo unde sunt oameni cu păreri, cu idei, cu convingeri care uneori pot sta contra sau uneori pot fi pro, uneori pot fi deschiși sau închiși, în ceea ce privește comunicarea.

Scenariu, concepte, planificări, interviuri, filmări, montaj, grafică, persoane noi și o nouă Universitate „Ovidius”... Am reușit să le facem pe toate ca niște profesioniști. Am (re)descoperit Universitatea care nu se oprește la ușa M2-ului. Universitatea este un organism viu, complex, cu peste 1000 de profesori și peste 21000 de studenți? Câți dintre noi ne cunoaștem? Prea puțini... Poate la nivel de specializare și mai puțini dintre noi la

nivel de facultate... Filmul este o sinergie de care avea nevoie Universitatea pentru că el arată ceea ce nu știi și unifică simbolic cele 16 facultăți.

Un + „je ne regrette rien” total, absolut... + mulțumiri: Ana-Maria Munteanu, Aurelia Lăpușan, Raluca Petre, Cristina Lazăr, Monixa Coroiu, Mariana Tociu, Adriana Mihai, Alexandra Andronie, Bogdan Măxineanu, Oana Guță, Elena Gârțu, Anișoara Elisei, Elena Ganea, Ramona Rida, Laura Todor, Andra Ioniță, Loredana Ivașcă, Flavius Enache.

Valentin VANGHELESCU

Acum aproximativ trei ani încercam să fac o listă cu primele lucruri care mi s-au întâmplat în viață. Desigur, acele momente aveau „post-itul” de unice. Atunci treceam în alt nivel: deveneam student. Acum ies din el. Parcă sunt un Super Mario care intră și iese din tubulețele verzi. Și știu ce vă trece prin cap dar nu, facultatea nu este o plantă carnivoră. Trecând peste această metaforă și totodată un stereotip al sfârșitului care trage după el un nou început, am ajuns de la „primele” la „ultimele” ca să constat de fapt, că această catalogare este una falsă, pentru că, dacă ai voință, poți lăsa lista să se completeze, începutul și sfârșitul nu sunt cuvinte diferite oricât de antonimic le-am construit noi la nivelul conștiinței. Ele se cristalizează în construcția numită „devenire”. În tot mixajul acesta de idei și de gânduri, care fizic, fără nicio exagerare, nu ar avea loc și nici nu ar putea fi transformate și să aibă aceeași valoare în cuvinte, două lucruri sunt certe: sunt jurnalist și îmi va fi dor de VOI (profesori, colegi, prieteni, campus).

„Constanța – punct și de la capăt”

Nu voi fi vanitoasă și nu îmi voi ascunde emoțiile. Nu am să spun ca anii de studenție nu au reprezentat nimic și că finalul lor nu mă afectează, pentru că, doar menționând „Final” mă încearcă un sentiment puternic. Iată, sfârșitul unei alte etape. Sfârșitul a trei ani de zile ce vor fi reprezentativi pentru întreaga mea viață. Trei ani care arată astăzi cine sunt eu: absolvent al Jurnalismului, viitor jurnalist în România. O perioadă minunată în care am învățat că pot să fiu adult și în care am cunoscut oamenii frumoși care-mi vor rămâne în inimă toată viața. Mă înclin în fața profesorilor pentru că mi-au pavat drumul către o viitoare carieră plină de provocări. Îi îmbrățișez din inimă pe colegii care m-au făcut să nu mă simt niciodată singură în acest mare oraș. Tuturor, vă mulțumesc din inimă!

Dacă în primul an am învățat cum să ne „jucăm” cu stiloul și, mai pricepuți sau mai stângaci, am scris primele noastre știri, reportaje sau anchete, anul II a venit cu alte provocări. După incursiunile în tainele presei scrise, am descoperit ce înseamnă televiziunea și radioul. Cum am fi putut să învățăm mai bine cum se face un stand-up, cum se ia un cadru sau se reglează camera video, dacă nu prin a face un film? Și iată, ne-am „înarmat” cu o cameră video, un trepied și o lavalieră și așa a început realizarea primei noastre producții.

Filmul s-a numit „Constanța – punct și de la capăt” și a reprezentat un documentar-eseu despre orașul de la malul Mării Negre. Scopul documentarului a fost acela de a realiza o hartă virtuală a celor mai importante locații din Constanța, dar și de a reliefa cum s-a dezvoltat orașul de-a lungul vremii prin îmbinarea trecutului cu prezentul și viitorul. Astfel, fiecare student jurnalist a pregătit un mic stand-up.

Cazinoul, moscheea, sinagoga, portul au constituit partea istorică a Constanței atât de frumoasă și complexă care, astăzi, din nefericire, este uitată și

ignorată de cei mai mulți. Am vrut să demonstrăm că aceste vestigii sunt pline de simbolică și că reprezintă baza pe care Constanța continuă să se dezvolte cu viteza specifică secolului. Mai departe, am intrat în inima orașului plină de „forfotă”. Zona Dacia, City Park Mall, gara, Universitatea Ovidius sunt punctele care redau activitatea continuă a orașului. Trafic intens, spații comerciale moderne, sutele de studenți români dar și străini, scot în evidență ritmul intens și rapid în care Constanța crește.

Realizarea acestui film a reprezentat, pentru noi, studenții implicați, nu numai un documentar-eseu, ci și o ocazie de a petrece mai mult timp împreună în afara orelor de curs. Am avut, astfel, oportunitatea de a ne cunoaște mai bine și de a întări relațiile de prietenie. Fiecare a contribuit cu câte o idee la realizarea acestui documentar. Și, deși am întâmpinat dificultăți la alegerea cadrului cel mai bun sau la montarea imaginilor, la final, sub îndrumarea conf. univ. dr. Ana-Maria Munteanu, am fost mulțumiți de producția noastră.

Și, chiar dacă nu este cel mai reușit documentar și se pot simți emoțiile și vocile tremurate, cu siguranță a devenit o amintire specială pentru fiecare dintre noi, studenții jurnaliști de la M2.

Oana GUȚĂ

Am învățat să dăruim zâmbete

Fiecare dintre noi are o arhivă în suflet. Păstrează acolo doar amintirile și persoanele deosebite. Am să răsfoiesc cu drag prin gânduri perioada studenției, perioadă presărată cu iz de prietenie și zâmbet.

Pe lângă „Introducere în sistemul mass-media” și „Istoria presei” noi, studenții din cadrul Facultății de Litere, specializarea Jurnalism, am învățat de-a lungul acestor trei ani să dăruim zâmbete. Trecem în caietul de amintiri două evenimente ce au marcat perioada noastră de studenție: Poiana și Nazarcea.

Poiana, 2009

Deși la intrare ești întâmpinat de vilele cu turnulețe, urmează peisajul trist: aspectul vechi al satului, îmbinat cu cel al sărăciei. Rămas acum un sat mic, pentru că majoritatea locuitorilor au plecat să muncească pe meleaguri străine, viețuiesc aici câteva zeci de familii, familii pentru care Crăciunul nu este decât un motiv de întristare și dezolare față de societatea care, în momentul de față, nu le oferă prea mult. Trecând peste tabloul înnorat pe care vi l-am prezentat în câteva cuvinte, revin și vă povestesc întâlnirea dintre copiii satului Poiana și noi, studenții de la jurnalism.

Împreună cu preotul satului, s-a stabilit ca punct de oprire Biserica din sat. Aici am fost așteptați de aproximativ 30 de copii cu vârste cuprinse între 4 și 14 ani. Deși frig în lăcașul sfânt, copiii au încălzit atmosfera întâmpinându-ne cu poezii și colinde. Se

putea citi în ochii lor nerăbdarea inocentă cu care priveau la cadouri. Era normal căci pentru ei Moș Crăciun venise atunci.

Nazarcea, 2010

De această dată am fost ajutați și de elevii din clasa a XII-a din cadrul Grup Școlar Economic „Virgil Madgearu”. Ajutorul lor a fost într-adevăr binevenit pentru că împreună am reușit, ca și la Poiana, să bucurăm toți copiii.

Ne-a întâmpinat aici aceeași tristețe, aceeași lipsă de speranță din ochii părinților ce își însoțeau copiii. Cu toate astea, zâmbetele copiilor au înveselit atmosfera iar pentru noi, cei prezenți acolo, aceste zâmbete au fost dovada clară că merită să ne unim forțele pentru a împărți cu cei din jur puținul nostru.

Cu siguranță ar trebui să mulțumim acelor copilași pentru ceea ce ne-au învățat: ne-au învățat să prețuim ce avem și să nu cerem mai mult, ne-au învățat că merită să ne mobilizăm, ne-au învățat că dacă ei pot merge mai departe, noi nu avem dreptul să ne plângem.

Cele două acțiuni au fost două picături de apă într-un ocean, dar au fost două picături ce nouă ne-au umplut sufletul cu liniște, pentru că am reușit să dăruim zâmbete acolo unde dănuia tristețea!

Mihaela GALANI

Temerile unui jurnalist începător de la departamentul cultură

E destul de greu să descriu ceea ce simt la gândul că din toamnă nu voi mai fi alături de colegii cu care am împărțit atâtea în acești trei ani. În urma lor rămân un prim articol, o grămadă de lucruri învățate și trei prieteni foarte buni pe care nu-i voi uita niciodată.

Elenei îi mulțumesc că păstrează și astăzi fluierul meu verde, sper să-l păstreze mereu ca amintire de la mine. Mihaelei îi mulțumesc pentru o lecție de viață și tărie de caracter, de care sigur îmi voi aminti cu drag și îi doresc din tot sufletul să fie la fel de generoasă și puternică mereu. Vali e băiatul din gașca noastră, dincolo de momentele morocănoase e foarte sufletist și amuzant, printre pușinii băieți maturi și ancorați în realitate pe care îi cunosc.

Trei ani de facultate n-au reușit să spulbere dragostea de presă scrisă, ci din contră m-a făcut să-mi descopăr noi pasiuni: jurnalismul ecologic și istoria presei. Aspirațiile mele de carieră se îndreaptă chiar și după toate cele învățate, spre presa scrisă, în care să reușesc să aplic ceea ce am învățat, conștientă fiind de modificările negative ale comercializării mass-media.

În urmă cu doi ani pășeam alături de colegii de an și clasă în sala de spectacol de la „Teatrul de Operă și Balet Oleg Danovski” pentru a vedea opera Trubadurul.

Eram tare curioasă să aflu dacă a doua călătorie într-o lume în care nu am trăit va fi la fel de palpitantă și frumoasă ca prima. Interesul meu a crescut, așa că nu am ratat niciuna din serile în care ne întâlneam în fața teatrului, ca să ne transpunem pentru două ore într-un alt univers. Din piesa despre care am ales să vorbesc îmi amintesc scena țiganilor. Am înțeles atunci că ei aveau un stil de viață propriu și că discriminarea de care se lovesc unii romi în zilele noastre datează de secole. Cu ținutele lor viu colorate și obiceiurile greu de înțeles aveau un farmec aparte, care probabil că s-a păstrat până astăzi.

Poate cel mai greu a fost să încerc să pun pe hârtie ceea ce am văzut după niște rigori ale cronicii studiate înainte. Îmi era teamă că voi depăși anumite bariere și că, în final, rezultatul va fi mai mult o argumentare cu privire la întrebarea „De ce să merg să văd piesa?”, decât o cronică realizată după cerințele viitoarei profesii. Am fost avertizați de la curs că nu e cel mai ușor gen și mă temeam că nu voi fi capabilă să arăt că teatrul și opera pot fi o plăcere dacă știi care le e substratul.

Din păcate, învățasem și că numai oamenii cu suficientă experiență pot să aibă opinii cu privire la o astfel de lucrare, după ce și-au consolidat cultura generală. Auzisem câte ceva despre Giuseppe Verdi, Trubadurul, Rigoletto și Traviata, dar acel „câte ceva” nu era suficient.

Toate temerile au dispărut atunci când am realizat că stilul fiecărui jurnalist de a relata e diferit, chiar și atunci când vine vorba de o cronică. Dincolo de câteva date tehnice și de context, am așternut în final și câteva rânduri despre ce mi-a inspirat reprezentația din acel moment.

Azi aş spune că băiatul sărac și oropsit care la final ajunge bogat, nu este un mit ce aparține telenovelelor, ci mai degrabă unul desprins din punerea în scenă a poveștilor pe care le citeam când eram mici, cu un broscu care la sfârșit, după ce o prințesă îl săruta, devenea prinț.

Marele merit al teatrului și al operei este acela că prin intermediul lor, aceste povești vor putea fi spuse și văzute mult timp de acum încolo.

În final pe pagina de cultură a revistei realizate de noi în acel an, au apărut fragmente din cele mai bune cronici pe această temă.

Sonia ILIESCU

Cuvântul „intergenerațional” este un cuvânt puternic și sună la fel de hibrid ca extraterestru, cosmic, spațial. Probabil, nu sunt prea multe în această aleasă familie pentru a da sens lui „ca și cum am putea exista dincolo de limite, dincolo de percepții imediate și linii de demarcație”...

Este un arc între puncte în timp și spațiu. Problemele cresc logaritmice când vrei să treci dintr-o parte în alta; cum, cu treceri/ fără treceri, cu ce fel de punți /fără punți...

Dacă terestru se întinde în căsuțele cu sens din minte în tandem cu extra-terestru sau cosmic iar, teritorial cu extra și inter-teritorial, generațional are alt sens prin intergenerațional. Câte punți, ce fel de, cum pot și dacă ar putea fi întreținute, refăcute, înnoite, etc.? Ceea ce știm sigur este cum să le tai, spargi, deșiri și de ce e mai bine fără...Cât de bine?...

Ce rost are să trăiești, să creezi și să accepți ceva ce stă pe loc, în timp ce generația ta merge mai departe? Mai departe se leagă de unde, cu ce folos, cu ce scânteie, energie? Există un bine extins pe durata celor trei generații care „formează” un secol? Bineînțeles, nu. Și totuși...la Londra, Paris, Berlin, Viena, Amsterdam, străzile rămân pe loc, acolo unde sunt desenate, croite chiar de la început cu tot cu fațade, pe care noile generații nu le dărmă, nu le strică, nu le modifică și nu le ucid sub ochii copiilor, ci chiar le refac cu grijă, drag, respect, și chiar...plăcere. Și parcurile, statuile, arborii seculari, oameni și plante se împletesc precum culturile, artele, viețile și emoțiile unei identități niciodată pierdute, chiar și atunci când totul e, sau pare pierdut, ca acum când intergenerațional este probabil cel mai important cuvânt, poate pentru că e gol, dacă nu chiar mort. Un cuvânt cu sens este un cuvânt cu emoții și cu memorie. Unii ar spune chiar că dacă intergenerațional nu e, nimic nu e. Sună a melodramă, după modelul poveștilor adevărate, care are meritul că a vândut ziarele în ultimul deceniu. Totuși acum se vând destul de slab sau chiar deloc, un semn că punțile ar putea să revină în actualitate.(?)

Conf. univ. dr. Ana Maria MUNTEANU

Secvențe din viața de student...

160 de ani de la nașterea lui Eminescu. Eveniment ce ne-a strâns laolaltă la Teatrul de Stat pentru a urmări „Un bulgăre de humă”, film de aduce în prim plan prietenia dintre doi mari scriitori ai neamului românesc, Eminescu și Creangă. Desigur, nu-i studiem la facultate, însă nu cred că există persoană căreia să nu-i fi marcat copilăria poveștile și amintirile lui Creangă sau poeziile lui Eminescu.

Nu avea cum să nu fie o seară de excepție dacă luăm în calcul tema și personajele filmului, iar pe lângă aceasta, figura ilustră a celui care i-a dat viață personajului Creangă, actorul Dorel Vișan, care a fost prezent în sală, alături de noi și care, și-a primit binemeritatele aplauze la final.

Revenind la povestea filmului, aceasta a ilustrat primele încercări de a scrie ale lui Ion Creangă la insistențele repetate ale prietenului Eminescu. Și iată cum „țărănișmele”, așa cum își numea Creangă scrierile, aveau să devină opere remarcabile prin umorul lor savuros. Ecranizarea este și ea presărată cu un limbaj colorat, tipic moldovenesc, realizată într-o interpretare de excepție, dacă luăm în calcul faptul că Vișan este un ardelean autentic. Se auzeau zumzete din sală. Sigur, graiul moldovenesc stârnește întotdeauna hazul, mai ales celor din alte zone ale țării, dar chiar și mie! Nu-ți poți stăpâni râsul atunci când auzi „pi șini sî intereseze țărăniili istea?” sau „mai dați-vă boailor di mâte”.

La extrema cealaltă, filmul emoționează prin coloana sonoră, dar mai ales prin ilustrarea poveștii de dragoste dintre Eminescu și muza sa, Veronica Micle, căreia poetul i-a dedicat o mare parte a operei sale.

Concluzionând, mățele lui Creangă, ulcioarele, precum si peisajele de câmpie și cele de pădure te duc cu gândul la copilărie, la momentele când citeai pe nerăsuflăte amintirile lui Creangă, ca mai apoi să aștepti vara pentru a merge cu furat de cireșe sau la scăldat, și la zilele pe care le încheiai recitând „Somnoroase păsărele”.

Cât timp a trecut de când au apus acele vremuri! Nostalgia își facea loc, infiltrându-se în sufletele noastre ca un firicel de apă printre stânci și uite așa, am încheiat o zi de sărbătoare, aceea a împlinirii a 160 de ani de la nașterea marelui scriitor și publicist, Eminescu.

Experiențe...

Copilărie, cuvânt atât de drag mie și pe care îl folosesc de câte ori am ocazia. Asta mi-a trecut prin minte și atunci când am decis că vom merge să vedem spectacolul de balet „Mowgli”, inspirat din romanul lui Kipling, „Cartea Junglei”. E drept, am făcut marea greșală de a nu ne documenta în prealabil și am pornit cu ideea de a vedea un spectacol clasic, cu poante și tutuuri. Surpriză însă! Baletul pus în scenă avea să fie unul filosofic și să cuprindă numeroase elemente moderne și de acrobație.

Una peste alta, deși am întâmpinat ceva dificultăți în a urmări firul epic al poveștii, dansul în sine a fost unul spectaculos, iar unele scene m-au dus inevitabil cu gândul la ceea ce unii numesc jungla cotidiană.

Caractere umane reflectate în secvențele narative ale dansului, dualitatea bine-rău, nevoia umană de siguranță, precum și instinctele primare ale omului, de viață, de apartenență, dar și de moarte la nivelul subconștientului, toate au fost revelate într-o expunere filosofică a acțiunii, prin dinamism și intensitate.

Finalul a rămas deschis interpretărilor, lăsând loc pentru o clipă reflectării asupra condiției umane, într-o lume plină de înțelesuri. Iar ceea ce este important e ca, într-o lume cufundată în non-sensuri, să știm să „prindem” esențialul ...

Alexandra ANDRONIE

Crăciunul alături de colegi

Acești trei ani de facultate au însemnat foarte mult pentru mine. Am râs, am plâns, am călătorit, m-am maturizat alături de colegii mei. Înainte de a intra la această facultate nu credeam că va fi o experiență foarte pregnantă pentru mine, dar se pare că m-am înșelat. Cu siguranță, specializarea Jurnalism din cadrul Universității Ovidius și mai ales colegii mei vor ocupa un loc special în inima mea deoarece au jucat un rol foarte important atât în dezvoltarea mea profesională cât și în cea socială.

Cu toate că am trecut de mult de vârsta copilăriei, în fiecare an în luna decembrie toți eram nerăbdători să vină Crăciunul. În M2 devenise deja o tradiție împodobirea bradului, iar când ne-a revenit nouă această sarcină am fost mai mult decât bucuroși să o acceptăm. Odată cu apropierea sărbătorilor, anul nostru a organizat o tombolă a cadourilor unde fiecare avea pregătit un cadou pentru un coleg. Mă uitam în jurul meu și parcă toți deveniseră niște copii ce erau nerăbdători să își primească cadourile de la „Moș Crăciun” și nu pentru că erau niște cadouri foarte scumpe, ci pentru că acele cadouri însemnau o amintire din anii facultății. Suspansul tombolei a fost mărit de faptul că nimeni nu știa de la cine va primi

cadoul, acesta fiind primit în urma unei trageri la sorți. În acest fel am reușit să ne cunoaștem mai bine. Tradiția tombolei de Crăciun a fost continuată și în anul al doilea, alături de colegii noștri din alți ani. În sală se simțea aceeași atmosferă de sărbătoare. Am cântat cu toții colinde și am avut parte și de vizita Moșului și a Crăciunițelor. Am încercat să ne aducem aminte și de copiii mai puțin norocoși și am strâns câteva cadouri pentru aceștia, astfel am devenit noi un „Moș Crăciun” pentru ei. În al treilea an am predat „ștafeta” și sarcina împodobirii bradului a revenit colegilor noștri mai mici. Și parcă un sentiment de tristețe ne încerca, ne-am dat seama că acela era ultimul Crăciun pe care aveam să îl petrecem împreună, dar cu toate acestea am încercat să ne bucurăm de acea sărbătoare.

Andreea PANAINTE

Despre studenție

A trecut prima săptămână a noului an universitar... tineri din toată țara au început pe 1 octombrie „cea mai frumoasă perioadă din viață” - studenția.

Îmi aduc aminte și acum, după cei trei ani de facultate, cât de entuziasmată am fost la primele cursuri și seminarii, cât de fascinată eram în primele zile din anul I de ideea de a fi studentă - și nu oriunde, ci în Constanța - și cât de nerăbdătoare eram să-mi cunosc noii colegi, cei care au ales să urmeze același drum ca și mine.

Pe unii dintre ei îi știam din vedere de la examenul de admitere. Pe alții aveam să-i descopăr în sălile de curs sau în cadrul proiectelor de grup. Cu puțini dintre ei urma să mă împrietenesc.

Prima zi de facultate... zeci de oameni umpluseră sala M2, așteptând curioși sosirea profesorului. În afară de examene, cred că a fost singura dată când ne-am strâns atât de mulți în sala de curs - joburile, activitățile extrașcolare sau pur și simplu dezinteresul aveau să golească băncile din săli, chiar din următoarele săptămâni.

Nimic din ceea ce azeam nu se potrivea cu ceea ce știam de la prietenii mei, cei care trecuseră deja în anul II sau în anul III la diverse facultăți din Capitală. „La facultate n-ai treabă. Înveți doar în sesiune. În rest, distracție și... poate un job”, așa îmi spuneau ei.

Desigur, nu m-am înscris la facultate din nevoia de a avea o diplomă și nici nu mă așteptam la un program prea lejer, însă această primă „întâlnire” cu realitatea universitară m-a făcut să înțeleg că mă așteptau trei de ani de muncă serioasă.

Profesorii... cât de important este, pentru viitoarea carieră profesională, să cunoști oamenii potriviți! Oameni de la care ai ce învăța! Oameni care știu că un curs nu înseamnă doar teorie! Oameni care încurajează spiritul și proiectele de echipă, de care avem atâta nevoie mai târziu, la locul de muncă! Oameni care nu te tratează ca pe un copil, ci ca pe un student, ca pe un adult cu care se poate vorbi oricând ca de la egal la egal! Ei bine, din acest punct de vedere, mă consider tare norocoasă. Majoritatea profesorilor a fost astfel. La facultate, intrăm într-o altă lume, atât de diferită față de cea din liceu. Aici,

așteptările sunt altele. Dacă ai o opinie, ești invitat să ți-o exprimi în fața tuturor și, nu oricum, ci susținută de argumente... valide, cum ar spune profesorul de Tehnici Argumentative. Ești chemat la dezbateri!

Seminariile și cursurile... țin minte că nu aveam voie să întârziem. Deși locuiam în Năvodari și făceam vreo 40 de minute pe drum, de regulă, nu lipseam de la seminarii, unde prezența era, de cele mai multe ori, obligatorie și, totodată, o condiție de a intra în examen. Din nefericire însă, dat fiind faptul că locuiam destul de departe de facultate și că programul cursurilor nu era foarte bine gândit - aveam pauze de două-trei ore între cursuri, zi de zi - eram mereu pe drumuri.

Sesiunea... nopți nedormite, cearcăne, sute de pagini subliniate cu markere colorate, post-ituri pe pereți, cafele și cola, conferințe pe mess, discuții pe forumul sau pe grupul facultății, multe nelămuriri și rugăminți: „Ce subiecte crezi că ne pică?”, „Ai vorbit cu cei din anii mai mari? Lor ce le-a dat anul trecut la examen?”, „Se poate copia?”, „Crezi că trec examenul dacă am citit doar jumătate din curs?”, „Ai notițele de la cursuri? Mi le printezi și mie?”, „Ne dă pe numere?”, „Ai citit cursul? Pot să stau lângă tine la examen? Rămân dator!”

Parcă nici acum nu îmi vine să cred că s-a terminat această frumoasă perioadă din viața mea și cu siguranță îmi vor lipsi colegii și profesorii.

Diana ROTARU

Jurnalistul handbalist

Cu greu îmi vine să scriu aceste rânduri. Mă uit înapoi și nu realizez că trei ani au trecut atât de repede. Acest sfârșit ne aduce un nou început, un început pe care vom pași mai pregătiți și mai uniți să creăm ceea ce ne dorim. În încheiere, îmi voi îndemna colegii să lupte împotriva corupției.

Cine spune că jurnaliștii nu au și alte competențe, pe lângă cea de a mânuși stiloul, se înșală amarnic. Acest lucru a fost demonstrat de câteva viitoare jurnaliste care, pasionate de sport, au decis să-și demonstreze talentul în domeniul handbalului, încă din primul an de facultate.

Astfel, fără să ezite, tinerele Ionela Ursan, Ramona Rida, Anișoara Elisei, Roxana Murat, Ana-Maria Popa și Sevda Mutaș au decis să participe pentru doi ani consecutivi, 2009, respectiv 2010, la Campionatul Universității „Ovidius”, care se desfășoară în luna mai. Acestea s-au antrenat sub stricta supraveghere a profesoarei Diana Gidu, care le-a pregătit îndeaproape, asemeni unui adevărat sportiv care este dornic să facă performanță.

Ajunse în punctul culminant, ziua Campionatului, fetele și-au unit forțele și au luptat cu echipa Facultății de Farmacie, cu cea de la Administrație publică și alte câteva echipe, în fața cărora, după câteva accidentări, au izbutit. Colegele noastre au reușit să ocupe locul al treilea în anul 2009 și

locul al doilea în anul următor. Urcarea lor pe pedestal ne face să fim mândri de ele și de faptul că au reușit să demonstreze că viitorii jurnaliști, în momentul în care relatează despre un anumit eveniment, fie el și sportiv, au cunoștințele necesare pentru o înțelegere cât mai profundă a ceea ce se întâmplă.

Sperăm că generațiile care ne pășesc pe urme să se implice și în alte activități, pe lângă cele legate strict de aria jurnalistică. Astfel își pot dovedi că au și alte calități, care îi vor ajuta în munca de teren pe viitor.

Anișoara ELISEI

Elena
GANEA

Anișoara
ELISEI

Loredana
IVAȘCĂ

Laura
TUDOR

Andra
IONIȚĂ

Daniela Ramona
RIDA

Sevda
MUTAȘ

Diana
ROTARU

Andreea
PANAINTE

Sunt pe cale de a mai bifa o perioadă a vieții... și dând căutare în ultimii **trei ani**, am găsit lucruri care m-au făcut să realizez că **timpul nu a trecut în van**. Facultatea, pe lângă sensul ei formal, academic, e ca o mină de aur și e la aprecierea fiecăruia dacă o explorează sau dacă trece nepăsător, superficial pe lângă „bogăție”. Primul contact a fost evident, cu oameni. Nimic ieșit din comun, dacă ne gândim că în orice ai întreprinde, interacționezi cu ei. Dar „**oamenii mei**” nu sunt unii obișnuiți, de care ți-e dat în fiecare zi să întâlnești, sunt **OAMENI** cu „**O uriaș**”, prin simplul fapt că urma pașilor lor o voi păstra de-a lungul vremii, așa cum aceste cuvinte vor rămâne așternute pe foaia albă. Dincolo de **îmbogățirea intelectuală**, prin cunoștințe acumulate în toți acești ani, există și **o parte umană**, cea a spiritului, pe care fiecare din noi și-o construiește într-un anumit fel. Ei bine, constat că partea mea de uman este strâns legată de **oamenii** cu „**O uriaș**”, care și-au adus și ei aportul la construcția eului. Da, a fost o perioadă trăită din plin și îndrăznesc să cred că va fi grea despărțirea ce ne așteaptă. Dar nu trag linie. Pentru că de data asta **noul început va fi... continuarea sfârșitului...**

Alexandra ANDRONIE

Elena
GÂRȚU

Oana
GUȚĂ

Adriana
MIHAI

Alexandra
ANDRONIE

Sonia
ILIESCU

Valentin
VANGHELESCU

Mihaela
GALANI

Elena
FÎNARIU

Se apropie viitorul, se aude, se vede Gândurile
pe care le trimit spre el se întorc mai repede ca altădată Și-mi trec scânteii suierând
în viteză prin suflet Vestindu-l întruna. **Se apropie viitorul, se aude, se**
vede și eu fac clădiri tot mai înalte și turla ca să-l întâmpin din vârful lor Și cu același
gest cu care îmi duc palma streășină la sprâncene așteptându-l Gândurile mi le ridic în
lume Se apropie viitorul, se aude, se vede Primele lui valuri s-au și amestecat deja cu
varul, cu nisipul, Ca într-o plajă verticală. Le simt împietrindu-mi sub tălpi la șirul de
cărămizi încă roșii Pe care stau înălțat. Se apropie viitorul, se aude, se vede **Zi de**
zi, noapte de noapte, soare de soare, stele de stele...

NICHITA STĂNESCU